

JANEZOVO OZNANILO

25. februar 2024 leto 20 številka 698

2.POSTNA NEDELJA

**PREDOKUS SIJAJA
VELIKE NOČI**

Evangelist nam pokaže spremenjenega Jezusa na gori, ki je kraj luči, očarljiv simbol enkratne, samo trem učencem namenjene izkušnje. Z Učiteljem so se povzpeli na goro, videli so, ko se je potopil v molitev in v določenem trenutku se je njegovo obličje spremenilo. Ob Jezusu sta se pojavila Mojzes in Elija, ki sta z njim govorila o 'izhodu', torej o njegovi veliki noči smrti in vstajenja.

Gospodovo spremenjenje pomeni, da gledamo v lepoto neskončnega cilja, ki nam ga pripravlja Bog. Ta neskončni cilj je Božja podoba v nas. In to je neke vrste predokus velike noči. Zato je tudi Peter vzkliknil: 'Dobro je, da smo tukaj'. Hotel je namreč, da se ta trenutek milosti ne bi več končal!

Spremenjenje se je zgodilo v točno določenem trenutku Jezusovega poslanstva, torej potem, ko je učencem zaupal, da bo moral 'veliko pretrpeti..., biti umorjen in tretji dan vstati'. Jezus ve, da oni ne sprejemajo resničnosti križa, resničnosti smrti, ki ga čaka. Zato jih želi pripraviti za prenašanje pohujšanja trpljenja in smrti na križu, da bodo vedeli, da je to pot, preko katere bo nebeški Oče dal prispeti svojemu Sinu v slavo, ko ga bo obudil od mrtvih. To pa bo tudi pot učencev, saj nihče ne prispe v večno življenje, če ne hodi za njim tako, da v zemeljskem življenju nosi svoj križ. Vsakdo od nas ima svojega. In Gospod nam kaže cilj te poti, ki je vstajenje, večna lepota. Trpljenje je namreč potreben in začasen prehod. Po njem nam v Kristusu zasije brezmejno Božje zveličanje, blaženost, luč in ljubezen. S tem ko nam je pokazal svojo slavo, nam je zagotovil, da imajo križ, preizkušnje in težave, v katerih se znajdemo, rešitev in bodo za vselej premagane v veliki noči. Zato se tudi mi med tem postnim časom povzpniimo z Jezusom na goro, da ga bomo lahko uzrli v vsej svetlobi v kateri se nam razodeva.

Po: E. Mozetič

ZA DUHOVNO RAST

Jezusovo spremenjenje na gori je čudovita opora našemu življenju. Verjetno vsak čuti, kako težko je vztrajati v prizadevanjih za višje cilje. Na poti je polno skušnjav. Kako stremeti za nečim, česar nihče ne pozna, ne živi, ne jemlje zares? Kako vztrajati, ko drugi poleg nas našega napora ne ceni?

Jezus pozna našo omahljivost in nam v spremenjenju ponuja cilj, za katerim naj bi še bolj zavzeto stremeli.

Premalo poznam Mojzesa in Elija, da bi lahko naslikal njuno podobo kot čudovit zgled. Mojzesa si pa predstavljam kot Božjo mojstrovino, ki sicer ni znal govoriti, navidez verjetno tudi ni bil tako prepričljiv, kot bi si želel, a v sebi je nosil izredno moč, lepoto Božjega izbranca, moč pravega moškega in uresničen lik očeta. Z vsem življenjem je stremel za tem, da bi bil več kot le človek, več kot povprečen moški, da bi bil več kot oče, da bi bil zgled očetov, da bi bil očaj.

Podobno si predstavljam tudi preroka Elija. Ta je znal govoriti in je videl prihodnost, a ostajal je popolnoma podrejen Bogu, ki mu je služil.

(Veličina obeh je bila v Bogu. Vse, kar sta bila, je bilo dar. To dvoje pa je bilo v polnosti uresničeno v spremenjeni podobi Kristusa. To je bila lepota nad vsako lepoto.

E. Mozetič

ABRAHAM JE POKLICAN K DAROVANJU SVOJEGA EDINCA, SINA IZAKA

Proti vsem pričakovanjem (in naravnim zakonom) sta ostarela zakonca Abraham in Sara dobila od Božjih poslancev napovedanega sina in mu dala ime Izak, ki pomeni smeh (hebr. zakah – smejati se). Že ob napovedi njegovega rojstva sta se starša Abraham in Sara smejala, ker si nista mogla misliti, da bi tako stara, kot sta bila, mogla doživeti blagoslov starševstva. Poznavalci Svetega pisma razlagajo ime Izak kot voščilo 'Bog naj se smeje' /nad teboj/. Izkušnja pravi, da so možje, ki postanejo očetje, ko so že starejši, na svojega otroka še bolj navezani. Tako je bilo tudi med Abrahamom in Izakom. To se pokaže zlasti v uri Abrahamove najtežje preizkušnje. Bog namreč preizkuša Abrahamovo vero z zahtevo, ki se nam zdi kar preveč kruta: od Abrahama zahteva, naj mu daruje sina edinca, tako zaželenega in po čudežu rojenega, na kraju, ki ga bo on določil. Po svetopisemski pripovedi je to gora Morija. Abraham takoj posluša Božje povelje in se s sinom edincem, nositeljem Božjih obljub, odpravi na kraj daritve. Med potjo se oče in sin zaupno pogovarjata. Lahko si mislimo, kaj je čutil oče Abraham, ko naj bi žrtvoval svojega sina. Pred tem dejanjem ga je ustavil Bog sam, kajti videl je, da mu je Abraham v svoji veri povsem poslušen. Mnogi razlagalci Svetega pisma pravijo, da je ta zahteva Boga Abrahamu, naj mu daruje svojega sina edinca, tudi jasen namig, da Bog ne mara žrtvovanja ljudi, kakor je bila precej razširjena navada pri poganskih ljudstvih okoli Izraelcev.

To je bilo jasneje povedano v Mojzesovi postavi.

Očaka Izaka so umetniki najpogosteje upodabljali skupaj z očetom Abrahamom v uri njegove najtežje preizkušnje: ob žrtveniku na gori Moriji. Že od najstarejših krščanskih časov so v Izaku, nedolžni žrtvi, ki naj bi bila darovana, videli preroško podobo Kristusa, ki se je daroval kot nedolžna žrtev za odrešenje človeštva. Izak je podoba Kristusa ne le v tem prizoru, ampak tudi z vsem svojim življenjem: v napovedi njegovega rojstva po Božjih glasnikih; ob njegovem rojstvu, ki je bilo vir veselja; v krotkosti in blagosti njegovega značaja.

Po: S. Čuk, Svetopisemski liki

29. februar

OSVALD IZ YORKA

Rodil se je okoli leta 935 na Danskem. Po zgledu svojega svetniškega strica Oda Canterburyjskega je vstopil v benediktinski samostan Fleury blizu Orleansa v Franciji. Leta 959 je prejel mašniško posvečenje in prišel v Anglijo. Že dve leti pozneje je bil imenovan za škofa v mestu Worcester, kjer je zbor duhovnikov, službujočih pri stolni cerkvi, spremenil v meniško skupnost. Ustanovil je tudi več samostanov, med katerimi je bil najvplivnejši Ramsey. Službo škofa v Worcesteru je ohranil tudi potem, ko je postal nadškof v Yorku, kajti ta škofija je bila zelo siromašna. Nadškof je užival velik ugled, ker je bil najpomembnejša osebnost meniške prenoje v Angliji v 10. stoletju. Iz vrst menihov so v naslednjih desetletjih izšli številni odlični škofje, umetniki in znanstveniki, predvsem pa goreči in modri misijonarji, ki so ponesli evangeljsko oznanilo skandinavskim ljudstvom.

Zaradi svoje prijaznosti, blagosti in prisrčne vedrine je bil pri ljudeh zelo priljubljen. Umrl je v Worcesteru 28. februarja 992, potem ko je po Jezusovem zgledu umil noge dvanajstim revežem in je z njimi sedel k mizi.

likarp ob preganjanju kristjanov umrl

OZNANILA

Pokopali smo: Ivana Sagadina iz Zlatoličja in Nežo Dragšič iz Zlatoličja

SVETE MAŠE

DAN	GODUJE	SVETA MAŠA ZA:
PONEDELJEK 26. 2	Aleksander škof	ob 17.00 za+ Nežo Drakšič 8. dan
TOREK 27. 2.	Gabrijel Žalostne Božje Matere redovnik	ob 17.00 za+ Marijo (obl.) Ivana Vinkota, Jožico Gojčič in Mileno Kmetec
SREDA 28. 2.	Roman opat	ob 17.00 za+ Kristino Petek
ČETRTEK 29. 2.	Ožbolt škof	ob 17.00 za+ Alojza (obl.) Ano Ekart in sorodnike
PETEK 1.3	Albin škof	ob 17.00 za+ Jožeta in Kristino Pušnik (obl.)
SOBOTA 2. 3	Neža Praška devica	ob 17.00 za+ Ivana in Ivanko Bedjanič (obl.)
NEDELJA 3. 3	3. POSTNA NEDELJA	STARŠE 7.30 za žive in rajne šentjanške in hajdinske župljane 10.00 za+ Antona Voga MARJETA 8.45 za+ Slavico Esih